

ת"פ 24530/03/18 - מדינת ישראל נגד ע.א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24530-03-18 מדינת ישראל נ' א'

בפני	כבוד השופטת סיגל אלבו
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשם	ע.א ע"י ב"כ עוה"ד ניר טסלר

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בשני כתבי אישום מתוקנים: בכתב אישום מתוקן בת"פ 24530-03-18 בשתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובכתב אישום מתוקן בת"פ 66205-12-19 בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עובדות כתבי האישום המתוקנים

2. על פי עובדות החלק הכללי בשני כתבי האישום, היו הנאשם והגב' נ.א (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג נשואים, להם ילד אחד והתגוררו יחד ברחוב ב.....

כתב האישום בת"פ 24530-03-18

3. עפ"י עובדות **האישום הראשון** בתיק זה, ביום 28.12.17 בשעה 19:45 ניהלו הנאשם והמתלוננת שיח בביתם, במהלכו איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אני לא מייק פלר שברח, אני כורדי, אני אזיין אותך, אני אגמור עליך", המתלוננת השיבה "אל תיגע בי", והנאשם אמר "אני אגמור עליך". בדבריו אלה, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין, בגופה כדי להפחידה או להקניטה.

4. עפ"י עובדות **האישום השני** בתיק זה, ביום 14.12.17 בשעה 19:45 ניהלו הנאשם והמתלוננת שיח בביתם, כאשר המתלוננת בסלון והנאשם במטבח. במהלך השיח, הלך הנאשם לסלון ואיים על המתלוננת באומרו: "את חושבת שתוכלי עלי, בסוף אני אגמור עליך בית סוהר, אני אגמור עליך, אני אגמור עליך, יא בת שרמוטה, יא בת זבל של הזבל, אני אעשה לך ככה לתוך הפרצוף, אני ככה יעיף לך את המוח כוס אמק". בדבריו אלה, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין, בגופה כדי להפחידה או להקניטה.

5. עפ"י עובדות **כתב האישום בת"פ 66205-12-19**, ביום 21.7.19 אחז הנאשם בשקית אשפה ואיים על המתלוננת כי ישליך עליה את תכולתה. במעשה זה איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין, בגופה כדי

להפחידה או להקניטה.

6. ביום 17.11.21 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה בעובדות כתבי האישום המתוקנים וישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו. עוד הוסכם בין הצדדים כי ככל שתסקיר שירות המבחן יהיה חיובי, והנאשם ישתף פעולה עם שירות המבחן ויירתם לטיפול, כמו גם לא יפתחו נגדו תיקים נוספים, תגביל עצמה המאשימה בטיעוניה לשל"צ. כן התבקש שירות המבחן לבחון את שאלת ביטול ההרשעה.

תסקיר שירות מבחן

7. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 18.8.22. התסקיר סוקר את מצבו האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם. להלן, אפרט את עיקרי הדברים.

הנאשם בן 58, פרוד ואב לילד בן 6, מתגורר בגפו בשכונת ... ב....., ומזה 21 שנים עובד כמפקח בנייה. הנאשם בן בכור למשפחה בת 4 ילדים, תיאר קשר טוב עם הוריו ושלל אלימות ביניהם. הנאשם תיאר את אחיו כאנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי. הנאשם סיים 12 שנת לימוד ותעודת בגרות, אך לא שירת בצבא, לדבריו, בשל בעיות בריאותיות. בהמשך, למד בבית ספר אורט במגמת ארכיטקטורה ולאחר מכן המשיך ללימודי הנדסאי בניין. עם סיום לימודיו, החל לעבוד כמפקח בניין ולאחר מכן כמפקח בנייה ב....., שם עובד עד היום.

הנאשם תיאר עצמו כאדם זוגי, כאשר מגיל 17 היה במערכות יחסים ממושכות. בגיל 30 הכיר הנאשם את המתלוננת, כאשר הוא מבוגר ממנה ב-7 שנים. מתחילת הקשר נוצר ביניהם חיבור טוב שהתבטא בתקשורת טובה ותחומי עניין משותפים. בחלוף שנתיים נישאו, ולאחר הנישואין הקשר המשיך להיות טוב, פתוח וחס, והם חיו ברמת חיים גבוהה ובאופן נהנתני. הואיל ופרודתו חולת אפילפסיה, היא לא עבדה והוא היה אמון על פרנסת הבית והטיפול בה. בני הזוג ניסו להביא ילד במשך 20 שנה, דבר שהיה כרוך בטיפולים ממושכים ולא פשוטים, ובחלוף 20 שנה נולד בנם. לאחר לידת הבן, החל הנאשם להתחזק מבחינה דתית, מה שגרם לפערים בין בני הזוג ולבעיות תקשורת ביניהם, אשר עומדות ברקע לעבירות המתוארות ולפרידתם. בני הזוג החליטו להיפרד לאחר ניסיונות לשקם את מערכת היחסים ביניהם שלא צלחו, ולאחר הגשת התלונה הורחק הנאשם מביתו, ולאחר מכן עזב את הבית. הנאשם מסר כי בנם מתמודד עם עיכוב התפתחותי מלידה, אשר מצריך טיפול נוסף. כיום הנאשם והמתלוננת נמצאים בהליכי גירושין ממושכים, שנובעים גם מקשייהם להסכים ביחס לחלוקת הרכוש. בנו נמצא אצלו פעמים בשבוע במסגרת הסדרי ראייה, והוא משלם דמי מזונות.

בשיחה שערך שירות המבחן עם המטפלת הזוגית הפרטית, אליה פנו בני הזוג בשנת 2018, היא מסרה כי בני הזוג הגיעו אליה למספר מפגשים מועטים, לאור קשיי תקשורת בגין חזרתו בתשובה של הנאשם. המטפלת הזוגית התרשמה כי לנאשם היתה מוטיבציה גבוהה יותר להצלחת הקשר מאשר למתלוננת, וכי היה שקול יותר בקשר הזוגי. כן שללה תלונות בנוגע לאלימות של הנאשם כלפי אשתו במהלך המפגשים.

ממידע שהתקבל ממנחת הקבוצה ב"ד שרה" בה שולב הנאשם עולה, כי הקבוצה כללה 16 מפגשים פרונטליים, כי הנאשם הגיע בהתמדה למפגשים והיה חלק מהתהליך הקבוצתי.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

באשר לעבירות נשוא כתב האישום בתיק זה, הנאשם הודה בהן, ביטא הבנה בנוגע למעשיו והביע חרטה. הנאשם תיאר כי ברקע למעשיו תחושות של חוסר התחשבות וחוסר הכלה מצד המתלוננת בעקבות אורח החיים הדתי שסיגל לעצמו. הנאשם תיאר כי בעקבות התחזקותו הדתית נוצרו קונפליקטים רבים בין בני הזוג, עליהם ניסו לגשר באמצעות טיפול זוגי, אך הדבר לא צלח. לאחר שנחקר, הורחק מביתו למשך שבועיים, ולאחר מכן הגיעו בני הזוג להסכמה משותפת להיפרד. הנאשם ציין, כי כיום מבין כי התנהלותו היתה שגויה, ובעקבותיה אף פנה לטיפול קצר טווח ב"יד שרה" בתחום השליטה בכעסים, וכיום קיבל כלים להתנהלות נכונה בסיטואציות דומות בעתיד, וביטא נכונות להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן. כן מסר הנאשם לשירות המבחן מסמך כי אם יורשע, יש סיכוי שיאבד את מקום עבודתו.

בפגישה שערך שירות המבחן עם המתלוננת, מסרה המתלוננת כי היא והנאשם היו נשואים במשך 27 שנים, כאשר בתחילת הקשר חוותה אותו כבן זוג עם יכולת תקשורת והכלה, אך בעל נוקשות מחשבתית ורצון לשליטה. על רקע הקונפליקטים שנוצרו כתוצאה מהאובססיביות שהנאשם פיתח בנוגע לדת, החל הנאשם להתנהג באופן שתלטני, דבר שהתבטא באלימות כלכלית ובהמשך גם אלימות מילולית ופיזית כלפיה. המתלוננת תיארה כי במשך התקופה התנהל הנאשם התנהל באופן בלתי צפוי, והיא חיה בתחושת פחד, ואף הכניס את בני הזוג לחובות. כמו כן, לא הסכים לעזוב את הבית ועשה כן בעקבות הגשת התלונה. מאז היא מתקשרת אותו בעיקר דרך בתי המשפט.

כגורמי סיכוי לעבריינות, ציין שירות המבחן, קשיים של הנאשם בוויסות התנהגותו, קושי לבטא אמפתיה כלפי המתלוננת, הפער בין עמדת המתלוננת ועמדת הנאשם באשר לאופי האלימות והימשכותה, והעובדה כי טרם הושלם הליך הגירושין.

כגורמי סיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן, כי הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן וניסה לבחון את התנהלותו, הנאשם שיתף פעולה בעבר בהליכים טיפוליים בהם נקט וביטא נכונות להשתלב שוב בטיפול, הנאשם ביטא הבנה ראשונית לרקע ולנסיבות ביצוע העבירות, ביטא שאיפה ורצון לחיים נורמטיביים, מתפקד באופן תקין במישור התעסוקתי ומבטא רצון כן לניהול אורח חיים תקין. התרשמות שירות המבחן היא כי אין מדובר באלימות לאורך שנות הנישואים, וכי העבירות בוצעו בתקופה של משבר זוגי משמעותי שהוביל לפרידת בני הזוג. לנאשם לא נפתחו תיקים חדשים מאז תקופת הפרידה מן המתלוננת, ההליך המשפטי מהווה גורם הרתעתי עבורו והוא נעדר הרשעות קודמות. לפיכך, הערכת שירות המבחן היא כי **מידת הסיכון להישנות עבירות דומות היא נמוכה.**

שירות המבחן המליץ על הטלת עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות, וכן התחייבות.

אשר לביטול הרשעה, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם הן לאור העובדה כי אם יורשע קיימת

סבירות גבוהה כי יאבד את מקום עבודתו, מה שיכול לגרום גם להפרת האיזון בין בני הזוג ולפגיעה בבנם, לאור העובדה כי בני הזוג אינם גרים בסמיכות ומדווחים על איזון בקשר ביניהם שנוגע בעיקר סביב הטיפול בבנם. בהתאם לכך, המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה בכפוף להשתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי ייעודי בתחום האלימות הזוגית ועל הטלת צו מבחן למשך שנה, במהלכו ישתלב הנאשם בטיפול ייעודי בשירות המבחן.

תצהיר נפגעת העבירה

8. לצורך השלמת התמונה אציין, כי ביום 25.11.21 הוגשה הצהרת נפגעת העבירה (המתלוננת). בהצהרה זו טענה המתלוננת כי החל מתקופת הריונה בשנת 2015 נקט נגדה הנאשם באלימות פיזית ומילולית, וזו נמשכה גם לאחר הולדת הבן עד לחודש 10/2019, אז נפרדו בני הזוג. האלימות הופעלה גם בנוכחות בנם המשותף של בני הזוג, שהנו ילד עם צרכים מיוחדים. המתלוננת טוענת כי עד לימים אלה הנאשם שולח אלה הודעות ווטסאפ הכוללות איומים, אלימות מילולית והצקות, וכי התנהגותו של הנאשם לאורך השנים פגעה בה מבחינה רגשית, משפחתית וכלכלית, וכעת היא מנסה לשקם את חייה וחי' בנה. המתלוננת ביקשה שהעונש שיוטל על הנאשם יהיה הרתעתי, כי אין מקום להסתפק בעבודות שירות ורק קנס כספי משמעותי ומאסר ממושך על תנאי עשויים להרתיע את הנאשם ולמנוע הטרדה מצדו. כן ביקשה המתלוננת כי יוטלו על הנאשם פיצויים מרביים לנפגעת העבירה.

ראיות לעונש

9. מטעם ההגנה הוגש ממכתב של מר אבי שמואל, ממונה על מחלקת הפיקוח על הבנייה, מיום 27.6.22 (נ/1), בו צוין כי הנאשם עובד במחלקת הפיקוח על הבנייה משנת 2001, וכי אם יורשע קיים סיכוי גדול שלא יוכל להמשיך בתפקידו הנוכחי כמפקח בנייה

10. כן העידו מר בנימין הרוש ממחלקת הפיקוח על הבנייה, אשר היה מנהלו של הנאשם משך 10 שנים, מר שי נחמיה, מפקח על בנייה ב.... וחבר וועד העובדים, אשר הנאשם עבד עמו במשך 20 שנה, וגב' בתיה רפאלי, רכזת תחום משאבי אנוש ב.... אשר אף לה הכרות רבת שנים עם הנאשם.

11. כל העדים העידו על אופיו הטוב של הנאשם, התנהגותו הנאותה במצבים לא פשוטים והשירות הטוב שנתן במסגרת עבודתו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

12. ב"כ המאשימה טענה לפגיעה בערכים המוגנים שהם שלווה נפשה של המתלוננת, כבודה ושלמות הגוף בפרט כשהדברים נעשים במסגרת התא המשפחתי, וטענה כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת איומים במסגרת התא המשפחתי נע בין 9 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר, והפנתה לפסיקה רלבנטית. עם זאת, לאור הסדר הטיעון בין הצדדים עתרה המאשימה לאימוץ המלצת שירות המבחן בנוגע לענישה בלבד, וביקשה להטיל על הנאשם עונש של של"צ בהיקף של 120 שעות, וזאת לצד עונשים נלווים של מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי למתלוננת.

13. המאשימה טענה כי אין מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם, שכן מדובר באיומים חמורים שהופנו לעבר

המתלוננת משך שנים ולא באיום חד פעמי, כי הנאשם לא עבר טיפול משמעותי במסגרת שירות המבחן, וכי מתסקיר שירות המבחן עולה כי יש פוטנציאל להסלמה לנוכח העובדה שבני הזוג עדיין לא התגרשו ויש להם ילד משותף. עוד טענה ב"כ המאשימה, כי המתלוננת מסרה שהנאשם נוקשה מחשבתית, נהג כלפיה באלימות מילולית, פיזית וכלכלית והיא חיה בפחד. ב"כ המאשימה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו הנאשם התקשה לשוחח באופן פתוח ומעמיק והתקשה להביע אמפתיה כלפי המתלוננת, וכן התרשם מקושי הנאשם לשים גבול ולווסת את התנהגותו. עוד טענה, כי הנאשם לא הוכיח כי יפוט ממוקם עבודתו אם יורשע, וכי האינטרס הציבורי לא מאפשר ויתור על הרשעה. כן הוסיפה, כי הנאשם לא עבר תהליך משמעותי של שיקום.

14. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן הן לעניין הענישה והן בשאלת ביטול ההרשעה. לדבריו, אם יפוט הנאשם מעבודתו, הפגיעה לא תהיה רק בנאשם כמו במקרה רגיל, אלא גם בבנו של הנאשם, שהוא ילד נכה עם צרכים מיוחדים. נטען, כי אף שבאופן רשמי על-פי הסדרי הראייה בין בני הזוג, הנאשם מקבל את בנו פעמיים בשבוע, הרי שבפועל הוא מטפל בו כמעט יום יום, לנוכח העובדה שהמתלוננת היא נכה בעצמה, החולה במחלת האפילפסיה. פיטורי הנאשם מעבודתו יובילו לפגיעה בתא המשפחתי, שכן המתלוננת מתקיימת בעיקר ממזונות שמשלם הנאשם.

15. עוד טען ב"כ הנאשם, כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם החל בטיפול זוגי בשנת 2018, הגיע בהתמדה למפגשים ורצה לשקם את היחסים בינו לבין המתלוננת. בהמשך עבר טיפול ב"יד שרה". ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר לפיו מידת הסיכוי להישנות העבירה היא נמוכה, שכן הנאשם והמתלוננת אינם מתגוררים בסמוך זה לזה, כי הנאשם הביע חרטה על מעשיו, וכי הסכים לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהמשיך בהליך הטיפול. אשר לדרישה לחייב את הנאשם בפיצוי למתלוננת, נטען, כי הדבר רק יביא לליבוי היצרים, וכי ממילא הנאשם מטפל בילד יותר ממה שהוא מחויב בהתאם להסדרי הראייה.

16. הנאשם ניצל את זכותו למילה אחרונה, הביע חרטה על מעשיו והסביר כי הרקע לגירושם בין בני הזוג הוא חזרתו בתשובה. הנאשם ציין כי פנה לטיפול זוגי, ניסה לשקם את מערכת היחסים עם המתלוננת, אך הדבר לא צלח בידו. עוד טען הנאשם, כי הוא והמתלוננת מצויים בקשר טוב, כי הוא מסייע בטיפול בבנם, שהוא בעל צרכים מיוחדים, וזאת מעבר להתחייבותו בהסדרי הראייה. הנאשם הוסיף כי מצבו הכלכלי קשה, בין היתר, בשל הצורך לממן טיפול תרופתי לבן, וסכומים שהוא חייב לשלם לפרודתו בהתאם להסכם הגירושין.

דין והכרעה

ביטול הרשעה

17. הסמכות לבטל הרשעה קבועה בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 שזו לשונו:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

18. בפסיקה נקבע שהימנעות מהרשעה היא חריג לכלל שלפיו אדם שהוכחה אשמתו בפלילים יורשע בדין והיא שמורה לנסיבות יוצאות דופן שבהן אין יחס סביר בין הנזק שצפוי מן ההרשעה בדין ובין חומרתה של העבירה (בר"ע 432/85 **רומנו נגד מדינת ישראל** (21.08.1985)).

19. התנאים להימנעות מהרשעה נקבעו בפסק הדין המנחה ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל** (21.08.1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). נפסק שם שהימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני תנאים - ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

20. בית המשפט העליון חזר על הדברים ברע"פ 2882/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.6.17) וקבע, כי ככלל הימנעות מהרשעתו של נאשם אשר נקבע כי ביצע עבירה, תיעשה במשורה, והיא שמורה למקרים חריגים בלבד, ובהתקיימם של שני תנאים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד יב(3) 337 (1997); וראו גם רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.3.2015); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.2014)).

21. אשר לתנאי בדבר הפגיעה החמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו בדין, נפסק שעל בית-המשפט להשתכנע, כי: "**הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול ההרשעה**" (ע"פ 3554/16 **יעקובוביץ נגד מדינת ישראל** (11.06.2017)).

22. עוד נקבע בפסיקה כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות(רע"פ 9118/12 **פריגין נגד מדינת ישראל** (01.01.2013)).

23. עם זאת, פסיקת בתי המשפט הגמישה מעט את הדרישה דלעיל להצבעה על נזק קונקרטי והכירה במעין מקבילית כוחות המתקיימת בין שני המבחנים שנמנו בהלכת כתב, כך שכל שמעשי העבירה חמורים יותר, אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית אלא נדרשת פגיעה קונקרטית ברורה ומוחשית. וככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן יהיה להסתפק בפגיעה כללית יותר (ראו: ת"פ 36771-11-15 **מדינת ישראל נגד פנש ואח'** (14.06.2016); ע"פ 24457-03-15 **גוטרמן נגד מדינת ישראל** (30.08.2015); רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נגד שבתאי** (10.09.2013) (דעת כב' השופט ע' פוגלמן), עפ"ג 44406-12-11 **שואהנה נגד מדינת ישראל** (16.02.2012) (דעת כב' השופט ע' גרוסקופף)).

מן הכלל אל הפרט

24. יישום מבחנים אלה על המקרה שלפניי מוביל למסקנה כי על פי הקריטריונים שהותוו בפסיקה, יש מקום לבטל במקרה זה את הרשעות הנאשם בשני התיקים.

25. בהתייחס לתנאי הראשון שנמנה בהלכת כתב שעניינו הפגיעה הפוטנציאלית של ההרשעה בסיכויי השיקום של הנאשם, הרי שהנאשם הציג מכתב ממנהל מחלקת הפיקוח על הבנייה ב... (נ/1) בו נכתב כי אם יורשע הנאשם, יש סיכוי גדול שיפוט מעבודתו כמפקח בנייה ב... כן יש להניח כי הרשעת הנאשם בדין תמנע ממנו להתקבל למקומות עבודה אחרים מסיבות מובנות, וכי קושי זה מחריף, בין היתר לנוכח העובדה שהנאשם בן 58 שנים. לו היה הנזק הקונקרטי מסתכם בכך, ייתכן ולא היה בו די להספיק לביטול ההרשעה. ואולם, בנסיבות המיוחדות של המקרה, הרי שלו יאבד הנאשם את מקור פרנסתו, הדבר יפגע לא רק בו אלא גם בבנו בן שש שנים, שהוא ילד בעל צרכים מיוחדים, וכפועל יוצא גם במתלוננת עצמה. כך, המתלוננת חולת אפילפסיה, ומתסקיר שירות המבחן עולה, כי היא עובדת כמשגיחה בבגרויות ומכללות ומרבית עיסוקה סובב סביב בנה. כאמור, לנאשם ולמתלוננת יש ילד עם צרכים מיוחדים, מה שמטבע הדברים אף כרוך בהוצאות רפואיות לא מבוטלות לצורך הטיפול בו. פגיעה בפרנסתו של הנאשם תוביל באופן ישיר לפגיעה בבנם של בני הזוג ובאפשרותו של הנאשם לדאוג לצרכיו של הבן. אף שירות המבחן סבר כי קיימת סבירות גבוהה שהנאשם יפוט מעבודתו, וכי הדבר עלול להשפיע על הפרת האיזון בין בני הזוג, מה שיספיק על גידול בנם ועלול להביא להסלמת היחסים בין בני הזוג.

26. אשר לתנאי השני שעל פיו נדרש המשפט להשתכנע שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, אני סבורה שגם תנאי זה מתקיים בנאשם.

27. נכון, אין להקל ראש בעבירות שביצע הנאשם ובהשפעתה על הציבור. מדובר בעבירות הפוגעות בביטחונה ובשלמות נפשה של המתלוננת. אין ספק שביטול הרשעתו של הנאשם יגרום לפגיעה מסוימת באינטרס הציבורי, ובפרט בשיקולי ההלימה וההרתעה המתחייבים במקרה זה. אולם, בהתחשב בעבירות, בנסיבות ביצוען, הרי שמדובר בפגיעה מתונה ונסבלת.

28. כך, מדובר בבני שהיו נשואים כ-27 שנים, כאשר לא מדובר באיומים שנמשכו לאורך שנות הנישואים, אלא בעבירות שבוצעו בתקופה של משבר זוגי משמעותי שהוביל לפרידת בני הזוג; הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו לפני שירות המבחן, הביע חרטה והפיק את לקחיו; הנאשם השתתף בהליך טיפולי מחוץ לשירות המבחן והביע נכונות להשתתף בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן; הנאשם נעדר עבר פלילי; לא נפתחו נגד הנאשם תיקים חדשים במהלך הזמן שעבר מאז נעברו העבירות; בני הזוג אינם גרים בסמיכות זה לזה, דיווחו על איזון בקשר ביניהם שנובע סביב הטיפול בבנם המשותף, ואיבוד מקום עבודתו של הנאשם עלול להפר את האיזון ביניהם ואף לפגוע בטיפול בנם; לכך יש להוסיף את האמור בתסקיר שירות המבחן כי ההליך המשפטי מהווה גורם הרתעתי עבור הנאשם, ושירות המבחן סבר כי מידת הסיכון להישנות עבירות דומות היא נמוכה.

29. משהנחתי אפוא על כפות המאזניים את הנזק שייגרם לנאשם אם יורשע בדין, אל מול הפגיעה שתיגרם לאינטרס הציבורי אם תבוטלנה הרשעותיו, מצאתי שהראשונה גוברת על השנייה ומטה את הכף לקולה.

30. לפיכך, אני קובעת כי הרשעותיו של הנאשם תבוטלנה.

תחת ההרשעות תיוותר על מכונה הקביעה שהנאשם עבר את העבירות שבהן נמצא אשם בהכרעת הדין בשני התיקים.

משקבעתי כי יש מקום להורות על ביטול ההרשעה, הרי שאין מקום לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין המעשים שביצע הנאשם (ראו: רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.3.21); רע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.7.2019)

לצד קביעה כי הנאשם עבר את העבירות, יוטלו על הנאשם העונשים הבאים:

א. **צו מבחן למשך שנה, בכפוף להשתתפות הנאשם בהליך טיפולי שייקבע על ידי שירות המבחן.**

ב. **צו שירות לתועלת הציבור בן 120 שעות, בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 30 יום מהיום.**

שירות המבחן יהא רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בפנייה לבית המשפט.

בהתאם לאמור בסעיף 71א(ה) לחוק העונשין, הנאשם מוזהר כי עליו למלא אחר הוראות צו השל"צ שאם לא כן, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק העונשין, קרי, בית המשפט יהיה רשאי לבטל את צו השל"צ, להרשיעו, ולהטיל עליו עונש אחר תחתיו.

ג. **הנאשם יתחייב בסכום של 5,000 לא יעבור עבירת איומים או עבירת אלימות כלשהיא במשך שנתיים מהיום.**

ד. **פיצוי למתלוננת בסכום של 3,500 ₪, אשר ישולם עד ליום 15.11.22.**

על הנאשם לשלם את הפיצוי לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות"
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום)

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק פסק הדין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.